

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1-По1 18/24
28.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија мр Сретка Јанковића, Драгана Ћесаровића, Марка Јоцића и Маје Илић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, записничара, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 бр.61/21 од 25.10.2023. године, одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана 16.10.2024. године, **а након већања и гласања дана 28.10.2024. године**, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, па се пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 бр.61/21 од 25.10.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 бр.61/21 од 25.10.2023. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, па га је суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54, 56, 57 и 63 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 03.09.2020. године до 12.10.2020. године, а која казна затвора ће се извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора. Наведеном пресудом одлучено је да осуђени током издржавања казне затвора не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико осуђени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусти просторије у

којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. На основу члана 261, 262 став 2 и члана 264 Законика о кривичном поступку, окривљени АА је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће накнадно бити одлучено посебним решењем, као и да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара (десетхиљададинара), а све у року од 30 (тридесет) дана, од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Наведеном пресудом, на основу одредбе члана 92 став 3 у вези са чланом 91 КЗ, одузима се имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, за које је окривљени АА оглашен кривим, у износу од укупно 1.491.889,00 динара, па се обавезује ББ (девојачко ...), ЈМБГ ..., којој је извршењем наведеног кривичног дела прибављена имовинска корист, да износ од 1.491.889,00 динара, уплати у корист буџетских средстава Републике Србије, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, због погрешно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, усвоји жалбу, те да побијану пресуду укине и спис предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или, уколико нађе да побијана пресуда није донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка, нити да је чињенично стање погрешно утврђено, да побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и мери безбедности, тако што ће окривљеног АА, осудити на казну затвора у дужем временском трајању и уз казну му изрећи меру безбедности из члана 85 КЗ у трајању не краћем од 5 година.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал је, у поднеску Ктж.бр.47/24 од 20.06.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, као другостепени суд, усвоји жалбу Јавног тужиоца за организовани криминал Ктж.бр.49/21 од 29.03.2024. године, побијану пресуду Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 бр.61/21 од 25.10.2023. године, укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, или да, уколико нађе да побијана пресуда није донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка, нити да је чињенично стање погрешно утврђено, побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и мери безбедности, тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у дужем временском трајању и уз казну му изрећи меру безбедности из члана 85 КЗ у трајању не краћем од 5 година.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, одржао је седницу већа, у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал – Лидије Игњатић, па је размотривши списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеној жалби, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, нашао:

- жалба је неоснована.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал, првостепену пресуду побија **због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП**, јер су разлози дати у образложењу првостепене пресуде противречни изреци, потпуно су нејасни и у знатној мери међусобно противречни.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, изнети жалбени наводи су неосновани, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично-правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује да је окривљени АА извршио кривично дело за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, као и радње које је предузео приликом извршења истог.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно цењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу изнете одбране окривљеног, као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима побијана пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично-правне радње, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано у изјављеној жалби јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, истиче супротно. Осим тога, насупрот жалбеним наводима, у изреци првостепене пресуде, као и у образложењу, јасно и прецизно су описане кривично-правне радње и улога окривљеног.

Побијајући првостепену пресуду **због погрешно утврђеног чињеничног стања**, жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, оспорава се оцена суда о изведеним доказима, тако што се у жалби износи сопствена анализа изведених доказа, другачија од оне коју је дао првостепени суд, а с тим у вези оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда, да је окривљени АА извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, а не кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 3 у вези става 1 КЗ, које кривично дело му је стављено на терет оптужницом ТОК Кт.бр. 49/21 од 14.04.2021. године.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело злоупотреба положаја из члана 359 став 2 у вези става 1 КЗ, ближе описано у изреци побијане пресуде правилно и потпуно утврдио из одбране окривљеног, исказа сведока, те писаних доказа

изведених у доказном поступку, побројаним на странама 4 – 81 образложења побијане пресуде, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности у склопу са одбраном окривљеној, дајући јасне и аргументоване разлоге из којих је прихватио који од изведених доказа и у ком делу.

По оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени АА имао статус службеног лица у инкриминисаном периоду и то из писаних доказа изведених у доказном поступку и то: из решења Владе Републике Србије о изменама решења о именовању председника и чланова привременог органа у општинама на територији Косова и Метохија 24 број 119-1183/2015 од 10.02.2015. године, којим је АА именован за ..., затим решења Владе Републике Србије о разрешењу АА и именовању ... ВВ - ... 24 број 119-1844/2020 од 27.02.2020. године и решења Владе Републике Србије о разрешењу ВВ и поновном именовању ... АА - ... 24 број 119-2668/2020 од 26.03.2020. године.

Такође из писане документације изведене у доказном поступку, те чињеница утврђених њиховим извођењем, између осталих: из захтева за пренос средстава за исплату зарада – образац 1, обрачуна зарада и накнада зарада запослених и изабраних лица у локалној самоуправи – образац 2, решења Владе Републике Србије, Канцеларије за Косово и Метохију о расподели средстава Буџета Републике Србије, спецификације исплате зарада на текуће рачуне запослених у општини ..., налога за пренос нето зарада, правилно је првостепени суд утврдио да је АА као овлашћено лице, ..., сваког месеца у периоду од фебруара 2015. године, закључно са исплатом плата за јул 2020. године, потписивао и оверавао печатом привременог органа општине ..., захтеве за пренос средстава и месечне обрачуна зарада, на основу којих је Влада Републике Србије, Канцеларија за Косово и Метохију, доносила решења о расподели средстава Буџета Републике Србије, те је сваког месеца Канцеларија за Косово и Метохију одобравала пренос средстава обезбеђених у Буџету Републике Србије на трезорски рачун општине ... у захтеваном износу, за исплату зарада запосленим, изабраним и постављеним лицима у локалној самоуправи, које су на основу спецификације и исплате зарада на текуће рачуне и налоге за пренос нето зараде, које је такође потписивао и оверавао печатом привременог органа општине ..., окривљени АА, исплаћиване сваки месец.

Надаље, у погледу статуса ББ (девојачко ...), правилно је првостепени суд између осталог утврдио да је решењем општине ..., Привременог органа број 03 број 36/016 од 24.02.2016. године, утврдио да је тим решењем ББ, са радног места референт за бирачки списак, распоређена на радно место референт за повратак у општинској управи општине ... почев од 01.03.2016. године, са коефицијентом за обрачун и исплату плате од 8,74 који се увећава за 0,4% за сваку навршену годину радног стажа и за 50% јер запослена живи и ради на Косову и Метохији, док је решењем РС АП КиМ, општина ..., општинска управа број: 02-42/2019 од 05.03.2019. године, увећан коефицијент за обрачун плате. Надаље, из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област Весне Ђорђевић од 11.12.2020. године, по правилном налажењу првостепеног суда произлази да је на основу месечних обрачуна, спецификација исплате и налога за пренос у корист ББ, девојачко ..., у периоду од 01.01.2015. године до краја јула 2020. године, са рачуна СО ... број ..., ББ сваког месеца

на текући рачун број ..., који се води код “Komerцијалне банке” Београд, уплаћена нето зарада за фонд радних сати са увећањем зараде за лица која живе и раде на територији АП Косово и Метохија.

Жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, указује се да из достављених доказа изведених у доказном поступку, није спорно да је ББ, непосредно након доношења решења од 19.09.2014. године, којим јој је признато право на увећање зараде за 50% по основу живота и рада на Косову и Метохији, тачније 4 дана касније поднела захтев за промену пребивалишта, које је званично и промењено 30.10.2014. године, тако што је одјавила пребивалиште у ... и пријавила пребивалиште ван територија АП Косово и Метохија, у ..., да је закључком Владе Републике Србије за остваривање права на наведено увећање зараде предвиђен услов да лице “живи и ради” на Косово и Метохији, а околност где неко лице живи се не може ни у ком случају утврђивању произвољно, већ само на основу званичних података и важећих личних докумената, односно на основу пријављеног пребивалишта. С обзиром на наведено, жалбом се истиче да је неоснован став првостепеног суда да закључцима Владе Републике Србије није било предвиђено пријављено пребивалиште као услов за признавање увећања зараде по овом основу, већ да се само захтева да лице живи и ради на Косову и Метохији, јер наведена околност свакако мора бити доказана на законит и поуздан начин.

Насупрот жалбеним наводима јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, правилно је првостепени суд из исказа сведока ББ, те исказа сведока ГГ, сведока ДД, сведока ВВ и сведока ЋЋ, на основу извештаја о прегледу државне границе за ББ и копије њене путне исправе, затим решењима привременог органа општине ... о престанку радног односа ББ, утврдио да запослена ББ (девојачко ...) распоређена на радно место референта за повратак у органу управе општине ... и то у статусу радно ангажованог лица, није долазила на посао и није обављала своје радне задатке, нити је оправдала свој изостанак са посла почев од 27.03.2017. године, при чему је и окривљени АА у допуни своје одбране на главном претресу, дана 27.06.2023. године навео да је виђао ББ на послу, све док није отишла на порођај 2016. године, а да је после порођаја више није виђао, јер ББ није долазила на посао. Међутим, и поред наведеног сазнања, окривљени је искоришћавањем својих службених овлашћења председника привременог органа Општине ..., потписивао и оверавао печатом привременог органа Општине ... месечне обрачуне зарада, захтеве за пренос средстава за исплату зарада, додатака и накнада изабраних и постављених лица и запослених у локалној самоуправи и организацијама и установама чији је оснивач локална самоуправа Општине ... и налоге за пренос зараде у којима се за запослену ББ (девојачко ...), распоређену на радно место референта за повратак у органу управе Општине ... и то у статусу радно ангажованог лица, били унети подаци да је сваког месеца остваривала пун фонд часова рада и то са увећањем зараде као да спада у исплатну категорију лица која живе и раде на територији АП Косова и Метохије, те је тако, одобравајући својим потписом месечне обрачуне зарада, захтеве за пренос средстава и налоге за пренос зараде у корист овог лица које је сачињавала шеф финансијске службе у привременом органу Општине ...ЕЕ, а на основу решења о утврђивању коефицијента за обрачун плате ББ бр. 08-03/2016 од 25.01.2016. године, решење о распоређивању ББ са радног места референта за бирачки списак на радно место референта за повратак у Општинској управи Општине ... почев од 01.03.2016.

године 03 бр. 36/016 од 24.02.2016. године и решења о утврђивању коефицијента за обрачун плате ББ број 02-42/2019 од 05.03.2019. године, који је такође потписао и оверио печатом привременог органа Општине ..., окривљени АА омогућио неосновану исплату зараде овом лицу, односно створио услове за пренос средстава са трезорског рачуна СО ... на текући рачун ББ код "Комерцијалне банке" АД, почев од исплате плате за април 2017. године а закључно са исплатом плате за јул месец 2020. године, те прибавио имовинску корист ББ у укупном износу од 1.491.889,00 динара, на које износе зарада су обрачунати и уплаћени порези и доприноси у укупном износу од 886.979,00 динара, а све на штету (имовине) буџета Републике Србије.

По оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, правилно је првостепени суд анализирао и ценио исказе сведока ББ, ЖЖ, ЂЂ, ЗЗ и ЕЕ, које је детаљно и интерпретирао у образложењу побијане пресуде, доводећи их у међусобну везу, а поводом околности које се тичу радног ангажовања ББ и њеног присуства на послу у посматраном временском периоду, те је правилно нашао да током поступка из доказа изведених у доказном поступку није на несумњив начин доказано да је запослена ББ у периоду од 01.01.2015. године до порођаја 26.03.2016. године, била одсутна, односно није долазила на посао и да није обављала своје радне задатке, односно да је у периоду након порођаја, неоправдано изостајала са посла, те да самим тим у периоду од 01.01.2015. године до 27.03.2017. године, није имала право на накнаду зараде, нити је на несумњив начин доказано да ББ у периоду када је радила, није живела на Косову и Метохији, односно да сходно закључку Владе Републике Србије, којима је то регулисано, није имала основ за исплату зараде увећане за 50% као лице које живи и ради на територији Косова и Метохије, па је полазећи од одредбе члана 16 ЗКП, којим је прописано да суд пресуду може заснивати само на чињеницама у чију је извесност уверен и да ће сумњу у погледу чињеница од којих зависи вођење кривичног поступка, постојање обележја кривичног дела или примене неке друге одредбе Кривичног закона, решити у корист окривљеног, изоставио радње окривљеног за које се терети на основу индиција које произлазе из доказа изведених по предлогу јавног тужиоца, а које, саме по себи, у недостатку других доказа и чињеница, нису довеле до несумњивог закључка, односно до довољног степена извесности, услед чега је извршио измену чињеничног описа и правне квалификације кривичног дела не нарушавајући идентитет оптужбе, тако што је окривљеног АА огласио кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 2 у вези става 1 КЗ у погледу које измене је дао јасне, аргументоване и за овај суд прихватљиве разлоге на страни 132 образложења побијане пресуде.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал у изјављеној жалби указује на то да је првостепени суд погрешно интерпретирао и тумачио исказе сведока који су се изјашњавали на околности везано за своја сазнања у погледу радног ангажовања ББ, њеног доласка на посао, фактичког присуства на послу и у ком временском периоду, при чему њихове исказе у жалби тумачи на начин како сматра целисходним, а исти су по оцени овог суда оцењени и одбијени као неосновани.

Ово стога, што по природи ствари, нико од сведока, а у специфичним условима рада какви су постојали у спорном периоду на територији АП Косово и Метохија, није био у ситуацији да континуирано примећује присуство, односно одсуство сваког од запослених лица, будући да су неки од њих чак радили од куће, а само се повремено

појављивали фактички на послу, при чему званичне и уредно вођене евиденције о доласцима и одласцима са посла није било. С тим у вези, правилно је првостепени суд анализирао и тврдњу јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал да окривљени АА није водио евиденцију присуства запослених на послу, управо у контексту специфичних околности рада на територији АП Косова и Метохије, односно да се у почетку 2015. године водила евиденције долазака на посао запослених и радно ангажованих лица, али када је косовска полиција почела да долази и да их проверава, списак је морао да буде склоњен и апсолутно није смело да се зна ко ради, због њихових процедура, односно хапшења и задржавања људи, да су сва запослена лица имала обавезу да долазе у ... на посао, али нису сви долазили свакодневно због безбедносне ситуације и услова под којима су Срби живели и још увек живе на Косово у Метохији и са тим проблемом су били упознати у канцеларији за Косово и Метохију, о чему се детаљно изјашњавао и окривљени и сведок ИИ, као и други сведоци, запослени у спорном периоду, о чему је првостепени суд дао јасно и аргументовано образложење на странама 132 и 133.

Надаље, имајући у виду и одредбу члана 94 Закона о раду којима је регулисано трајање породилског одсуства, те чињеницу која је као неспорна утврђена током поступка, да се ББ породила 26.03.2016. године, а да из писане документације која је изведена током поступка произлази да ББ није оправдала изостанак са посла почев од 27.03.2017. године, при чему је коначно и окривљени на главном претресу навео да иста након порођаја није долазила на посао, што је наведено и у решењу о престанку радног ангажовања ББ, које решење је потписао окривљени, правилно је првостепени суд из наведених разлога утврдио да је окривљени у периоду који је наведен у изреци првостепене пресуде предузео радње у својству службеног лица, искористивши своја службена овлашћења и тиме ББ прибавио имовинску корист, па су по налажењу овога суда, жалбени наводи јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал да запосленој ББ није припадало право на зараду ни у периоду коришћења породилског одсуства, јер иста није доставила обавештење и документацију да се налази на породилском одсуству, без значаја на другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари.

Жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, између осталог се истиче да сходно закључку Владе Републике Србије, којим је то регулисано, ББ није имала основ за увећање зараде за 50% као лице које живи и ради на територији Косова и Метохије, јер је од 2014. године имала пријављено пребивалиште у ... Међутим ови жалбени наводи оцењени су као неосновани, имајући у виду да је из исказа напред наведених сведока, запослених у привременом органу општине ..., које је првостепени суд прихватио као међусобно сагласне, утврђено да је ББ у периоду када је долазила на посао, заиста и живела у ..., односно на територији Косова и Метохије, те да је, како је и сама навела, тек 2018. године, пошто је добила визу отишла да живи код супруга у ..., те да је све док се није породила, живела и радила на Косову и Метохији. Околност да ББ није имала пријављено пребивалиште на територији АП Косова и Метохије, а на чему се инсистира у жалби, без значаја је на другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари, имајући у виду да је током поступка несумњиво утврђено да је у периоду који је суд изоставио из изреке пресуде, а који се односи на период када се ББ налазила на породилском одсуству када је сходно напред наведеним законским прописима имала право на одсуство и накнаду, ББ живела и радила на територији АП

Косова и Метохије, те да јој је сходно наведеном закључку припадало увећање од 50%. С тим у вези, а у погледу основа за исплату зараде увећане за 50% лицима која живе и раде на територији Косова и Метохије, суд је приликом доношења одлуке имао у виду исказ сведока ЕЕ, која је обављала ..., а која је у свом исказу навела да су сви запослени имали увећање зараде за 50% јер живе и раде на Косову, укључујући и њу, која је иначе обрачуна зарада радила у ..., а у канцеларију чије је седиште на територији Косова и Метохије долазила по потреби, као и да је већина запослених са платног списка имала пријаву у централној Србији, али су та лица живела на Косову, док им је пријава служила за здравствено осигурање и слично, па је исказ сведока ББ у делу у коме је навела да је пријавила пребивалиште у ... због тога што је знала да ће се дете родити у ... и да ће тако лакше добити пасош, али да је фактички живела на Косову, у ... где она и њена мајка имају породичну кућу, правилно првостепени суд прихватио налазећи да је исти сагласан са другим доказима изведеним током поступка, а пре свега имајући у виду специфичну ситуацију и услове под којима српско становништво живи ради на територији АП Косово и Метохија.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон, када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 2 у вези става 1 КЗ, на начин ближе описан у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљени предметно кривично дело извршио са директним умишљајем, о чему су у образложењу дати детаљнији разлози. Наиме, током поступка је на несумњив начин утврђено да је ББ имовинска корист прибављена, и то у висини накнада зарада које су јој исплаћене, управо као последица потписивања и оверавања печатом привременог органа општине ... месечних обрачуна зарада, захтева за пренос средстава за исплату зарада, те налога за пренос нето зараде, што је било овлашћење окривљеног АА и у периоду када запослена ББ није долазила на посао, што је окривљени знао, односно када није имала право на накнаду зараде, јер су постојали разлози за престанак радног односа, о чему је у државном органу дужан да се стара и одлучују функционер који руководи државним органом, чиме је остварен битан елемент дела за који се окривљени терети, односно искоришћавањем службеног положаја другом је прибављена имовинска корист у укупном износу од 1.491.889,00 динара, конкретно у корист ББ. Ова корист је, при томе, остварена на штету буџета Републике Србије, јер је у висини исплаћених нето зарада умањена имовина Републике Србије, конкретно, расположива средстава у буџету намењена за финансирање локалних самоуправа. Прибављање имовинске користи у конкретном случају је обележје кривичног дела за које се окривљени терети, а остварење овог обележја дела за које се терети окривљени, изведеним доказима је током поступка несумњиво утврђено, па с једне стране, моментом исплате је увећана имовина ББ, а с друге стране, наступањем последице, довршено је дело које је у кривичном закону предвиђено као кривично дело.

Надаље, жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, првостепена пресуда се побија и **због повреде кривичног закона**, тако што се истиче да се у износ имовинске користи коју је окривљени АА својим радњама прибавио ББ, мора урачунати бруто износ зараде, односно не само укупан нето износ зараде који је уплаћен на текући рачун именоване, већ и износи који су од стране послодавца уплаћени на име пореза и доприноса, јер плаћањем истих запослено лице стиче права

из здравственог и пензионог осигурања, а наведена права остварују се на основу средстава уплаћених на име пореза и доприноса из буџета Републике Србије, па је на тај начин ББ неосновано примала зараду за означени период, која је била и неосновано увећана на име живота и рада на Косову и Метохији, то су неосновано уплаћивани и порези и доприноси у корист овог лица у назначеним износима на основу којих је остваривала права у обиму на који није имала право (трајање радног стажа, права на основу здравственог и пензионог осигурања и др).

Имајући у виду да утврђивање износа имовинске користи представља добит која је остварена извршењем кривичног дела, што је у конкретном случају исплаћивање зараде ББ у нето износу, док су порези и доприноси који се исплаћују на терет ових накнада по службеној дужности уплаћени од стране Привременог органа, државним органима у чијој надлежности се налази наплата пореза и доприноса, по оцени овог суда, као другостепеног, правилно је поступио првостепени суд када није обавезао ББ да наведени износ врати, будући да порезом на приход, здравствено осигурање и осигурање за ПИО њена имовина није увећана, а чланом 91 став 3 КЗ, прописано је да, ако је кривичним делом прибављена имовинска корист за другога, само та корист ће се одузети. С тим у вези, без обзира што је током поступка утврђено и у изреци пресуде наведено да су на имовинску корист прибављену ББ плаћени порези и доприноси који их терете, имовинска корист представља чисту добит која се састоји у вишку имовине лица којем је прибављена, односно одражава се само као увећање имовине, па првостепени суд није ни могао да обавезе ББ на враћање износа уплаћених на име пореза и доприноса, јер порези и доприноси плаћени на терет исплаћене накнаде зараде не представљају материјалне вредности које су допринеле увећању имовине ББ, већ евентуално као остваривање неке друге користи коју овлашћени тужилац није определио као такву у оптужном акту. Стога се, по правилном налажењу првостепеног суда у износ прибављене имовинске користи која се одузима не може укључити износ исплаћен на име пореза и доприноса, већ само износ који је исплаћен на име нето зараде, по одбитку доприноса и пореза који терете накнаду.

Стога су жалбени наводи Јавног тужиоца јавног тужилаштва за организовани криминал, којима се у овом делу побија првостепена пресуда, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим, а о чему је првостепени суд дао јасне, и аргументоване разлоге на странама 140 и 141 образложења побијане пресуде.

Испитујући првостепену пресуду *у делу одлуке о кривичној санкцији*, поводом изјављене жалбе Јавног тужиоца јавног тужилаштва за организовани криминал, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, правилно је првостепени суд приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, имао у виду све околности које су прописане одредбом члана 54 КЗ, а које су од утицаја да казна буде мања или већа, па је на страни окривљеног од олакшавајућих околности утврдио и ценио да је неосуђиван, док отежавајуће околности на страни окривљеног суд није нашао, па је, имајући у виду све наведене олакшавајуће околности, а у одсуству отежавајућих околности на страни окривљеног АА, ценећи при том и тежину учињеног кривичног дела, степен кривице окривљеног за учињено кривично дело, правилно првостепени суд нашао да у конкретном случају има места примени института ублажавања казне испод законом прописаног минимума из члана 56 и 57 КЗ, јер олакшавајуће околности на страни

окривљеног, пре свега његова неосуђиваност, по правилној оцени првостепеног суда имају карактер нарочито олакшавајућих, те му је изрекао казну испод законом прописаног минимума казне, тако што је окривљеног АА за извршено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, с тим што је одредио да ће се изречена казна извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, без примене електронског надзора, под претњом последица напуштања, а како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде, а у коју казну му се, у смислу члана 63 КЗ, урачунава време које је окривљени провео у притвору почев од 03.09.2020. године до 12.10.2020. године, правилно налазећи да ће се казном затвора у ефективном трајању у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела, те да се и на овај начин остварује сврха какао специјалне тако и генералне превенције.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, и то олакшавајућим околностима, а у одсуству отежавајућих околности, дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да првостепени суд није узео у обзир као отежавајућу околност то што је окривљени извршење кривичног дела које му је стављено на терет предузимао у дужем временском периоду, односно током периода од преко три године, нити је дао довољно значаја висини прибављене имовинске користи, као и околност да је окривљени тек када је сазнао да је против њега због незаконитих исплата вршених у корист ББ поднета кривична пријава, затражио да она правда одсуство са рада у периоду после 27.03.2017. године, због чега га је било нужно осудити на строжу казну, оцењени су и одбијени као неосновани. Ово стога јер је првостепени суд правилно ценио као обележје бића кривичног дела, за које је окривљени и оглашен кривим, време вршења кривичног дела, као и висину прибављене имовинске користи која представља елемент бића кривичног дела дајући свим законом прописаним околностима од значаја за избор врсте и одмеравања висине кривичне санкције одговарајући значај.

Насупрот жалбеним наводима Јавног тужиоца јавног тужилаштва за организовани криминал, неосновано се указује и да је првостепени суд учинио повреду одредбе члана 441 став 2 ЗКП, одбијајући предлог тужилаштва да се против окривљеног АА изрекне мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности из члана 85 КЗ у трајању од 5 (пет) година, и то забраном вршења дужности везаних за расплагање, коришћење, управљање или руковање јавним средствима у државним органима и јединицама локалне самоуправе. Наиме, изрицање овакве мере безбедности код кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим првостепеном пресудом, није обавезно, па је првостепени суд ценећи све околности конкретног случаја, стао на становиште да у конкретном случају изрицање такве мере безбедности против окривљеног, није неопходно, о чему је у образложењу побијане пресуде дао јасне и аргументоване разлоге које у потпуности прихвата и овај суд као другостепени. Наиме, по правилном налажењу првостепеног суда у конкретном случају не може се сматрати оправданим да би његово даље вршење такве делатности било опасно, посебно имајући у виду да је окривљени АА, након што је решењем Владе Републике Србије разрешен са функције председника привременог органа Општине ..., поново запослен као ..., где и даље ради.

Пошто се ни осталим наводима у изјављеној жалби Јавног тужиоца јавног тужилаштва за организовани криминал не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, то је жалба одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Сходно изнетом, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је на основу одредбе члана 457 ЗКП донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Бранислава Муњић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић